

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Весна.

Прийшла весна, немов дівиця,
За всіх гарнійша красавиця,
Весела, свіжа, а з квіток,
На ній пречудовий вінок.

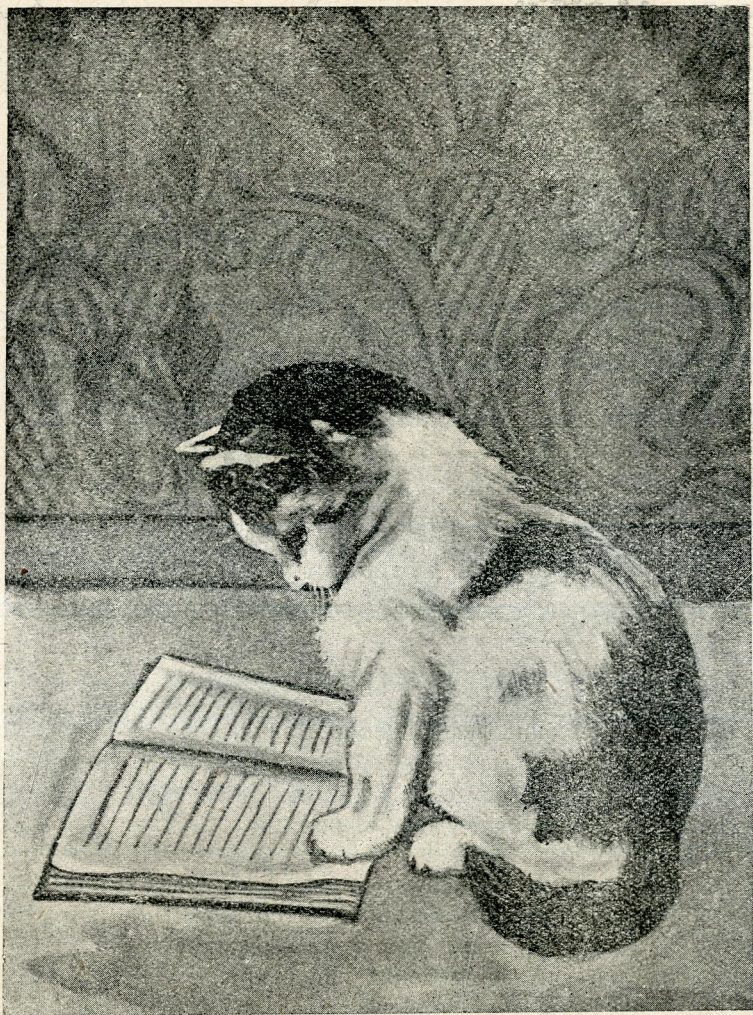
Весело, любо сонце гріє,
Легенько теплий вітер віє,
Несеться любий пташок спів,
Серед зелених піль і нив.

Несе весна нові надії,
Ростуть, мов цвіти, свіжі мрії,
Ах весно, лиш не забувай
На наш нещасний Рідний Край!

Не дай пропасти нашим мріям,
Позволь сповнитися надіям,
Най сонце Правди нам зійде,
На все недоля пропаде!

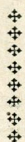
М. Магир.

Вчений Мурко.

Чом то вчитися не хоче
Той нечемний Михасько?
Книжку кидає, втікає,
Псоти виробля в одно!

Ой далебі, що не буде
Тому хлопцеві добра,
От, коби то так до школи
Міг ходити бідний я!

Так то Мурко нарікає.
Ну, не стид, самі скажіть!
Щоби хлопця засоромив
Нерозумний простий кіт!...

Ігорків.

Мати.

Скажи мамусенько мені,
За що мене так кохаєш?
Ти бережеш мене у сні
І в день мене все доглядаєш?

І відповіла мати доні:
— Люблю тебе, бо чемна ти,
Бо слухаєш мене ти завжди
І любиш радо в школу йти.

Люблю тому, що ти весела
Мов ластівятко чарівне,
Але скажи мені, маленька, —
Чому так любиш ти мене?

І відповіла доня неньці:
— За твою працю люблю я —
За те, що ти так дуже дбаєш,
Щоб жила в щастю завжди я.

Таж ти нераз не спиш у нічку,
Як захворію я коли,
Нераз твої молитви щиро
За мене в небо поплили.

За все тебе я люблю, нене,
Люблю матусю я свою.
Я і сказати не умію,
Як я тебе люблю, люблю!...

Ол. Б.

Ольга Д.

Богдан - Псуйко.

1.

Був собі раз хлопчик жвавий,
Не дурненький, не лукавий,
Лиш одного він не вмів —
Хоч тихо в школі сидів:

Шанувати забавок,
Ані зшитків, ні книжок;
Мама просить і благає,
Він ні нащо не зважає.

Візьме книжку — посмарує,
Зшиток — підре, пошматує,
Коника, що татусьо дав
Ножиком в кусні потяв.

Лялька сестри — без очий,
Хатка — без даху й дверий,
А й візок теж без коліс,
Мячик через половину тріс.

І так далі, і так далі...
Клопоту лише і жалі,
А що був такий пустій,
Звався П с у й к о він як стій.

Богдан Псуйко — ось се він!
Нехай буде йому хрін!

Слухайте, яку пригоду
Пережив він в нагороду.

Заснув кріпким сном хлопчина...
Сниться йому ясна днина,
Лише сонця десь немає...
А він полем йде — блукає.

Ось бачить він на дні ями:
Його книжки з забавками
Нарікають і голосять,
Його змилювання просять.

«О Богдане, ти пустію!
З нас зробив ти чудасію;
Без голов ми й без листочків,
Кусні висять з толубочків!»

До Богдана коник скаче,
Поплямлений зшиток плаче,
Мячик в куті ледви дише,
Оловець давно не пише..

Богдан в страху — геть тікає,
Книжка його доганяє:
— «В мене серце з болю гине,
Хто на мене оком кине!»

— «Я помазана страшенно,
Читать з мене надаремно,
Всюди »жидики« і плями,
Непорядок між картками...»

І візочок репетує...
Що його він не шанує:

Все поломане, зіпсуте
І помазане й погнуте.

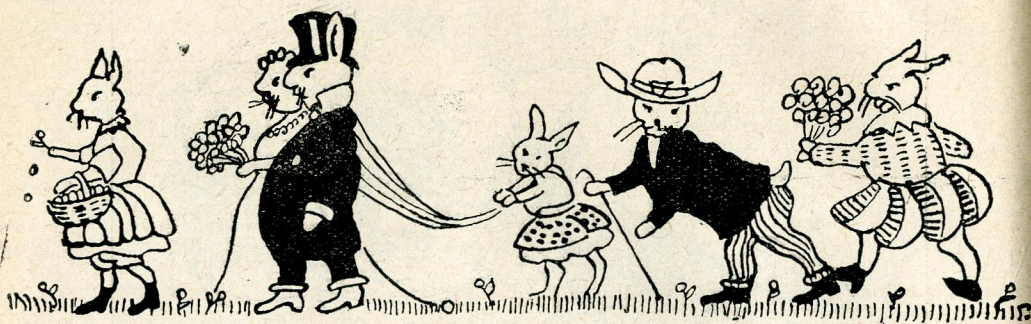

Богдан хоче знов тікати,
Все береться за ним гнати...

Тут наш Псуйко налякався
Із просоння він зірвався.

(Дальше буде).

Весілля заяців.

Діти, слухайте, що скажу:
Пан Данило Клапоухий
Оженився і за жінку
Куцохвосту взяв Маруху.
А весільні пишні строї
Страх багато коштували,
Пречудовую заслону
Павуків щось трицять ткало.

Усі пили там і їли
(Правда, діти, не погано!)
Чоколяду і оріхи
Ну — і тортик капустяний.
Всі пішли потім до дому —
„Було гарно!“ — всі сказали,
Лиш зісталась мала мишка
І миски всі оближала,

Б. і В. Гординські.

Хлопчик і горобчик.

»Гей ти сірий горобчику,
Ти веселий молодчику!
Ти морозу не злякався,
Що на зиму в нас остався?»

Питав хлопчик горобця,
Веселого молодця.

На се каже горобець:
Я завзятий молодець,
Я морозу не боюся,
Рідного краю держуся!

Ти не знаєш ще, дитино,
Що над нашу Україну
Красшого краю нема?
Непривітна чужина! —

А у нас для горобців,
Для веселих молодців
Хліба кинуть добрі діти!
По щож в чужину летіти?

А як верне місяць май,
Зеленіти буде гай,
Знов урадуються люде,
Тай і нам весело буде! —

М. Магир.

Колачі.

Хлопці, хлопці, плавачі,
Ходить їсти колачі!
Де пеклися? — У печі.
Мололися? — У млині.
Звідки зерно? — З поля нам.
Хто орав? — Господар сам.
Помагав хто? — Ілько Ткач,
І за те дістав колач!

(За Й. Кожішком — Б).

Байки Езопа.

Лис і ворона.

Ворона украла десь кусень сира. Сіла собі на дереві тай їсть крадене. Побачив се лис. Тепер і йому неситість не давала спокою. Якимиж то хитрощами дістати йому сей смачний кусок? Тихенько підійшов до дерева й каже до ворони: —

— Найбагородніша із птиць, любимко богів і людий! Якеж то гарне піре в тебе, які сяючі очи, а який шляхотний твій клюв! Коли й голос у тебе такий чудово звучний, то ти цариця між птицями. — Підлещена сими похвалами, подумала собі ворона:

— Ось і похвалюся моїм голосом! Розтворила клюв і закрикала своє глухе: Кра! кра! Та при сьому сир упав на землю.

Лакомо зів лис сир і крикнув насмішливо:

— Сю грудочку сира хотів я мати! Я знав твою глупоту і тому похвалив твій голос,

Засоромлена ворона відлетіла до села.

□□□□

На сіножати.

(Моравська народня пісня).

Ранком — ще трава зелена,
До сніданку — покошена.
До сніданку — покошена,
До полудня — обсушена.
До полудня обсушена,
А на вечір — стіжок сіна,
Бо вітерець продуває,
Красно сонце пригриває.

(Богданко).

Діточі помічення.

1.

Учитель оповідає про турів у литовських пралісах, на яких приїзять дивитися туристи. При тім питає ученика: Хто се «туристи?»

«Се такі люде, що пасуть турів.»

2.

Мамо, купіть мені нову ляльку, бо моя вже така стара, що соромиться, коли її хто питає, кільки має літ.

3.

Малий Ромчик їде перший раз залізницею, дивиться через вікно на околицю, але телеграфічні драти засланяють йому.

»Дивіть, мамо, яке тут небо подротоване.«

За хвилю віхав на скруті поїзд у вивіз, оброслий корчами.

»Дивіть, дивіть, мамо, як ті корчики гуляють. Кажіть, най стане, бо хочу подивитися, як вони з землі вискакують.«

М. Гійо.

Два процесовичі.

Два сусіди вели процес о поле. Надходив час сінокосів і оба противники одержали завізвання до суду як раз на той день, коли мали забиратися до кошення.

»Петре, промовив один з них, хочеш мене послухати? Ми лише тратимо дорогий час на сей процес. Іди сам до суду; там представиш свою справу і мою; я свою справу віддаю цілковито в твої руки. Підчас того я буду косити і собі і тобі.«

Петро пристав на се і так добре тримав сторону свого сусіда, що той виграв процес.

»Суд признав тобі, промовив він вернувши додів, поле твое!«

»То добре, мій адвокате, відповів другий, а тому, що ти так добре представив мої претенсії, то ми поділимося полем. Так треба було нам зробити з самого початку.«

Від того часу оба сусіди сталися найліпшими приятелями в світі.

Хатка.

Наша хатка побілена
Й віконечко в стіні є,
Чом з тобою так зрослося
Серденько моє?

Б. З.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

З вирею.

Дух весни зва моря лине,
Сяйво сонця мерехтить,
Попід небо яносине
Із далекої країни
Ряд пташат до нас летить.

Чути крик їх серед поля,
Чути щирий їх привіт —
Се очікувана воля
По минулих днях недолі
До родинних йде воріт.

Гей, вітайте щирі друзі,
Посли щастя і весни!
Не заплаче серце в тузі,
Не застогне грудь в нарузі
І сповняться наші сні.

Дух весни землю оґріє,
Вдує в грудь її життя,
Щастє знов зазеленіє,
Зацвите мов мак надія
и праця блеском засія.

Роман Завадович.

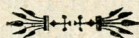
Кіці бавляться.

Пішов із дому десь маляр,
Та на столі лишив
Палету, пензель і фарби —
Й дверий не зачинив!

Маленькі кіці в хату гоп!
Вже на столі вони,
З фарбами й пензлем маляря
Забаву почали.

Подібно й діточки малі
Безжурно все живуть —
В поважній річі і смішній
Забавоньку знайдуть!

Ігорків.

Веселий кутик.

Важна тайна.

Вуйко: Зоню, скажи мені, кого ти більше любиш — песика чи ляльку?

Мала Зоня (бере вуйка на бік і тихенько шепче йому до уха): Я люблю більше песика Кара, одначе ти, вуйцю, не кажи про се ляльці!

Квочка і курятка.

(Байка.)

Курятка научала квочка раз,
Щоб знали, як на світі проживати;
Вона казала: »Най іде за мною кожде з вас,
Най всі разом держаться теж, щоб ворог клятий
Вас одинцем не поривав здалека від громади,
Та не наніс між вас заглади;
Котреж з вас не послухає мене,
Отсього люта доля не мине!«

Курятка слухали науки
Й зразу держались разом без принуки
Та добре їм було із тим
І жаден ворог їм не був страшним.

Однак опісля на слова отсі забули
Й розбіглися свобідно поміж буряни,
Хоч квочка кликала, курятка мов не чули,
Бо неслухнянії були вони.

А лис хижий мов на те чекав,
Куряточко одно за другим поривав.

П. Ш.

Ольга Д.

Богдан - Псуйко.

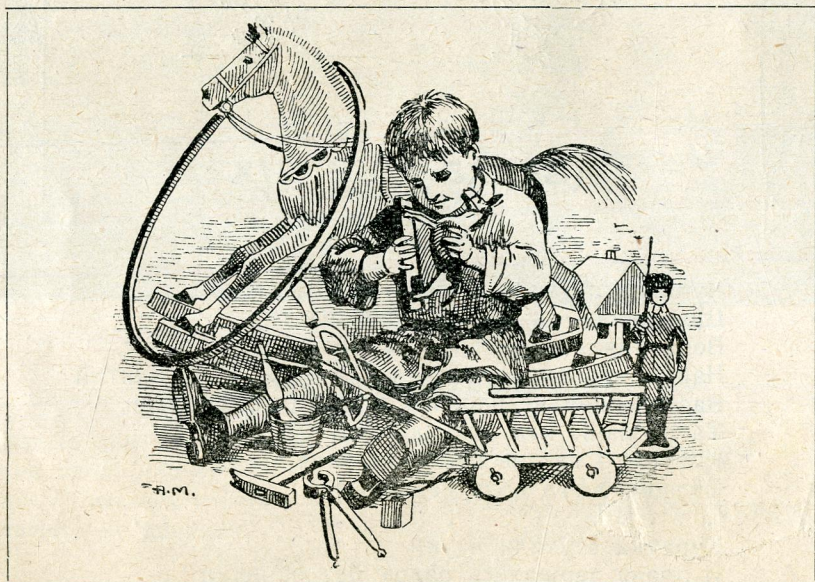
II.

Пробудився — сон згадав...
Що робити — сам не знав...
Піт кроплистий чоло вкрив
І наш Псуйко так ршив:

Тут Богдан скоренько вбрався,
Гарно вмився, зачесався —
Пильно стає до роботи,
В очах сяє жар охоти.

— »Не може бути, щоби далі
Я мав слухати сі жалі —
Щоби я таким остався,
Та за себе сам стидався«...

Коник хвостика не має —
Пришиває, направляє.
В зошиті »жиди« і плями —
Гумкою тре до безтями.

Все знищене направляв —
Тут заклеїв — там збивав,
Усе гарно, усе швидко —
Богдан дбалий став, як рідко.

І знов кілька днів минуло...
Пустія якби не було;
Богдан гарно в школі вчиться
От і знов сон йому сниться:

Широке поле, а на небі
Золоте сонце сяє:
Метелика в сітку ловить,
А він йому утікає.

Нараз бачить господарство
Своє — ніби дивне царство —
Йому клониться низенько,
Немов дякує гарненько:

За напругу, за дбайливість,
За доброту, терпеливість —
А Богдан наш, милий Боже,
Ледви слово сказати може.

А в тій хвилі голос мами
Зазвенів туж над Богданом:
— «Час вставати, тай снідати
І у школу поспішати!»

Тут наш Богдан в мить скоренько
Вмився, вбрався чепурненько,
Книжочки свої збирає
Тай до школи поспішає.

В школі вчиться, уважає,
Голосно числить, читає...
З Псуйка нема вже й тіни,
Росте на славу України.

С. Черкасенко.

Гайдамака Федь.

(Присвячується малим воякам.)

II.

Але... не до смаку
Йому ся слава:
В лісах — не в курнику
Гуля його уява.

Трощити ворогів —
То штука ловка!
А ні — то справить гнів
Хоч на медведя, вовка...

І довгі ночі й дні
Наш Федь все мріє,
Що дикій звірині
Він лихо заподіє.

Погострить ятаган,
Набе рушницю,
Приміряє жупан
І шапку бараницю.

А думка все одна:
Приспати маму
І — тихо до вікна,
А там — хутчій за браму.

За хутором — горбок,
За ним — дорога,
А далі вже й лісок, —
Хутчій лиш яко мога!

Тремтять же, вороги,
Вовки, лисиці,
Ховайтесь в берлоги
Од шаблі і рушниці!

Змагатись годі вам,
Проти вояка —
На вас Федько йде сам,
Преславний гайдамака!..

В одну темненьку ніч,
Як всі послули,
Федько із дому пріч
Із Шариком майнули.

В дорозі — ні духа,
І тихо й темно,
І тільки ніч лиха
Шепоче все таємно.

А моторошно як!
Хутчій до ліса:
Тримає наш козак
Напоготові кіса.

Як блисне із трави
Світляк мов зірка,
Од ляку з голови
Спадає шапка-бирка,

А в роті зуб на зуб
Ніяк не попадає...
Не знав таких рахуб,
А то-б... дурних не має!

Лежав би се та спав
Спокійно в мамі
І жаху б не зазнав,
Блукаючи стежками.

Хтось дивиться з горба
Занадто грізно...
Вернутися хіба,
Адже іще не пізно...

А глум товаришів?
Се не забава! —
Вперед на ворогів!
На нас чекає слава.

(Дальше буде).

Лісня школяра.

Як ми - нув ми вік ди-тя-чий І на хлоп-ця я під-ріс,

Яз книжками пі-шов в шко-лу та-не бі-гав біль-ше в ліс, ліс, ліс.

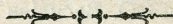
Як минув ми вік дитячий
 І на хлопця я підріс,
 Я з книжками пішов в школу
 Та не бігав більше в ліс, ліс, ліс.
 А у школі пан учитель
 Зачинали від і, а,
 Всі писали на таблиці
 І читали з букваря, ря, ря.
 Цілий рік я пильно вчився
 І писав вже і читав —
 Та прикладно вже молився
 І співав та рахував, вав, вав.
 Нині я в четвертій класі
 І навчився всього так,
 Що не знають усі наші —
 Ані сестра — ані брат, брат, брат.

Їх тепер я міг би вчити,
 Бо вже знаю все письмо,
 Яких батьків, чиї діти,
 Чим ми були, чим єсьмо, мо, мо.
 Їх тепер я застидаю,
 Як розкрию їм свій ум,
 Як то я читати знаю,
 Скільки пісень, скільки дум, дум, дум.

Гордий я тепер із себе,
 Що не щадив труду, мук,
 Знаю я, що — Бог на небі,
 Бо я вже не є неук, ук, ук.
 Знаю я, що Україна
 То мій любий, рідний край,
 України я дитина
 Хто не зна, — то ся стидай! дай, дай.

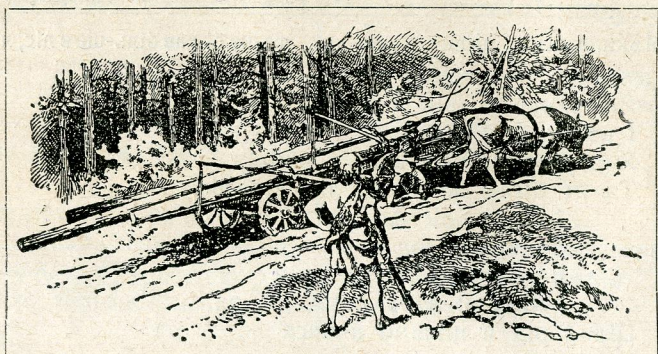
А як би хто запитався, —
 Я відкажу му ось так:
 Лев і тризуб в синім полі,
 То се України знак, знак, знак.

Миролюб.

Байки Езопа.**Геракль і візник.**

Вертав візник із возом дров до дому. Віз застряг у мляковині. Безнадійно і сумно стояв мужик біля воза. Заломив ^вруки і благає сильного Геракля о поміч.

І дійсно з'явився перед ним Геракль. Та коли побачив, що мужик зажурений стоїть іще й з заложеними руками, вилаяв його й каже:

— Боги помагають людям що йно тоді, як люди вже самі помогти собі не в силі. Приложи но ти сам своїх рук до праці, оберни колеса, підваж віз і піджени волів!

Послухав візник ради тай небаром витягнув віз із трясовиння.

Орел і гусь.

(Байка)

Орел з високих гір
Злетів і збився попід хмари;
Його вже не догляне людський зір,
Нема йому у леті пари.
А гусь наслідуючи лет орла
Злетіти забажала.

Та щож, дарма — тяжка була,
Тому злетівши знов на обійсте упала.
Орел, що бачив се, сказав їй:
— Даремні змагання твої,
Занадто за поживу дбаєш,
Тому до лету легких крил не маєш.

Щоби дійти до висоти,
Зректися треба всіх турбот і суєти.

П. Ш.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Хмаринка...

По небі голубому,
В дорогу невідому
Хмариночка плила.
І з вітриком буйненьким,
Свавільним і тепленьким
Розмовоньку вела:

»Скажи, скажи, буйненький,
Скажи, скажи, миленький,
Як край сей себе зве,
Що в цвітні вбравсь килими,
І що поміж долини
Дніпро у даль пливе?»

А вітрик буйнесенький,
Свавільний, теплесенький
Хмаринці відповів:
»Чарівна ся країна,
Зоветься Україна —
Найкрасша з всіх країв!«

І — любая хмаринко,
Небесная дитинко —
Куди не попливеш,
То красшу Ти країну
Над сюю Україну
У світі не знайдеш!«

По небі голубому,
В дорогу невідому
Хмариночка плила. —
І з вітриком буйненьким,
Свавільним і тепленьким
Розмовоньку вела...

Вільшина Остап.

Самі собі в дома.

Десь пішла кохана мати,
В хаті діточки самі
Взялись пильно працювати
У їдальні при столі.

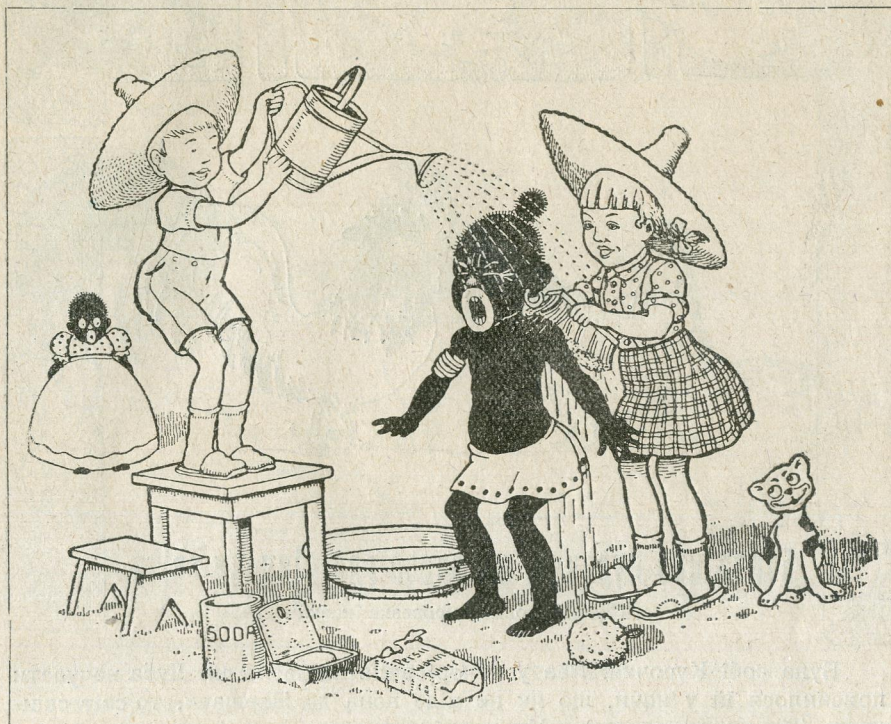
Влодко, Марта і Зонуся
Над задачами сидять,
А найстарша з них Катруся
Взялась книжечку читать.

Надя, та пестійка мами,
Ще до школи за мала,
Окружилась забавками
І клопоту їй нема.

А як часом зіпсується
При забавці щось малій,
До Катрусі удається,
Та допоможе радо їй.

Катря менших доглядає —
І послушна їй сімя, —
Як мамусі десь не має,
Господиня тут вона.

Ігорків.

Чи мурин буде білий?

Івась і Галя кличуть враз:
Муринку, йди сюди!
Тебе ми вмиємо сейчас,
Якийже чорний ти!

Івась водою став кропить,
А Галя шурувать,
Та Мурин білим не стає,
Даремно працювать...

До смерти чорним він буде,
Бо вже вродивсь таким,
Так добрим вам не стане той,
Хто з роду вдавсь злим...

Ігорків.

Байка про курочку, що запобігла кінцеві світа.

(Зукраїнізована норвезка казка).

Була собі Курочка. Раз у вечері вилетіла вона на Дуба ночувати і приснилося їй у ночі, що як не піде вона до Варшави, то світ скінчиться. Тільки прокинулася Курочка рано, зараз злетіла до долу і пустилася в дорогу. Пройшла одні гони й зустріла Півника.

— Добридень, Півнику Хвостатий! — каже Курочка.

— Доброго здоров'я, Курочко Чубата! А куди се Бог веде так рано?

— Мушу до Варшави, бо інакше світ скінчиться! — каже Курочка.

— Хто се тобі сказав, Курочко Чубата? — питає наляканий Півник.

— Ніхто не казав, — каже Курочка — та як я ночувала на Дубі, то мені се приснилося.

— Ну, нема що, — каже Півник — піду й я з тобою!

Пустилися вони в купі в дорогу. Пройшли одні гони та й зустріли Гуску.

— Добридень, Гуско Лапата! — каже Півник.

— Доброго здоров'я, Півнику Хвостатий! А куди се Бог веде так рано? — питає Гуска.

— До Варшави, щоби світ не скінчився! — каже Півник.

— Хто-ж се сказав тобі? — питає зовсім перелякана Гуска.

— Курочка Чубата.

— А звідкіля ж то ти про се довідалася, Курочко Чубата? — питає Гуска.

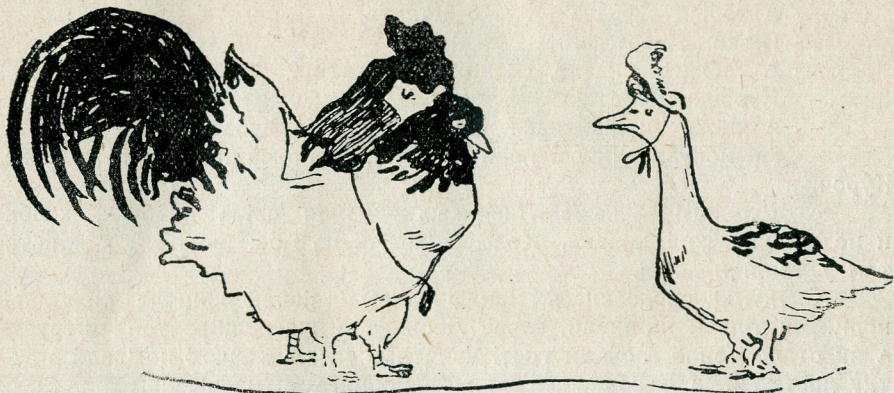
— Як ночувала я на Дубі сеї ночі, то приснилося се мені, — каже Курочка.

— Ой Боже-ж мій, щож мені робити! — загегала стурбована Гуска. — Ну, нема що, піду і я з вами!

Пішли вони всі трое у купі. Не пройшли й гони, як зустрічають Качку.

— Добридень, Качко Дзьобата! — каже Гуска.

— Доброго здоров'я, Гуско Лапата! А куди се Бог веде так рано? — питає Качка.

— До Варшави, бо інакше світ скінчиться! — каже Гуска.

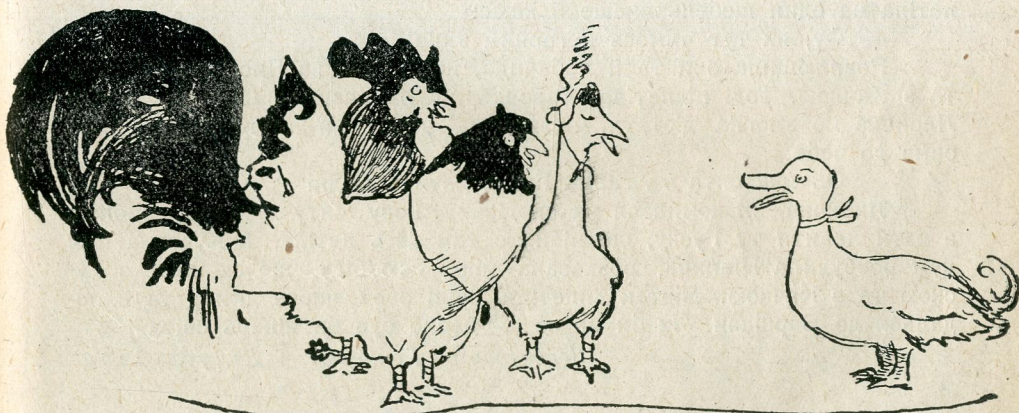
— Хто се тобі сказав? — питає з жахом Качка.

— Півник Хвостатий!

— А тобі хто сказав, Півнику Хвостатий?

— Курочка Чубата!

— А ти-ж звідкіля про се дізналася, Курочко Чубата?

— Я ночувала сеї ночі на Дубі, то приснилося се мені, — каже Курочка.

— От нещасте! — зарепетувала Качка. — Що-ж тепер робити? Ну нема що, піду і я з вами!

Пішли вони всі четверо у купі. Тільки рушили в дорогу, а на зустріч їм Лисичка.

— Добридень, Лисичко Сестричко! — каже Качка.

— Дай Боже здоровля! А куди се Бог веде так рано? — питає Лисичка.

— До Варшави, щоби світ не скінчився! — каже Качка.

— Хто-ж се тобі сказав, Качко Дзьобата?

— Гуска Лапата.

— А тобі хто сказав, Гуско Лапата?

— Півник Хвостатий!

— А тобі хто сказав, Півнику Хвостатий?

— Курочка Чубата!

— А як-же ти дізналася про се, Курочко Чубата?

— Як ночувала я сеї ночі на Дубі, то приснилося мені! — каже Курочка.

— Дурниці! — каже Лисичка: — Кінця світа не буде, хочби й не дійшли до Варшави. Красше ходить до моєї нори та й живить там у теплі й добрі.

Ся думка сподобалася мандрівникам і пішли вони до лисичиної нори. Як тільки прийшли, зараз Лисичка взялася щиро топити грубу, а як стало тепло, почали гості куняти. Гуска з Качкою посідали в кутку дрімаючи, а Курочка з Півником повилітали на сідало.

Як тільки Гуска з Качкою поснули, взяла Лисичка Гуску та й пече її собі на жарі. Почула Курочка палений запах, підлетіла на щибель висше та й каже напів сонно:

— Фу, як тут чимось негарним тхне!

— Дурниці! — каже Лисичка; се просто димить із димаря. Стули дзьоба та й спи.

Курочка знов собі заснула, а Лисичка не встигла Гуски спожити, як уже й Качку пече. Знов пішов палений запах. Курочка підлетіла на один щибель висше й каже:

— Фу, як тут чимось негарним тхне!

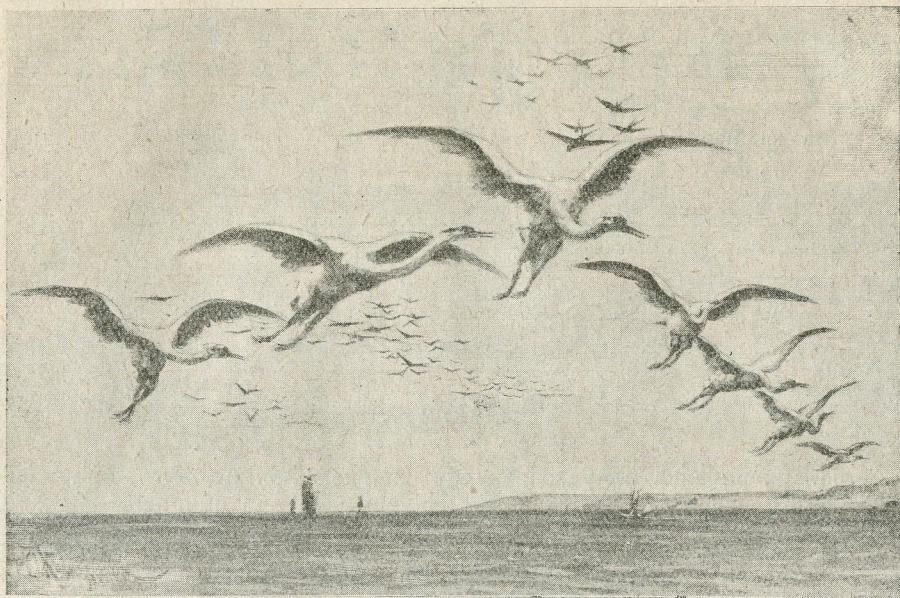
Розплющила очі та й побачила, що то скоїла Лисичка з Гускою та з Качкою. Тоді підлетіла Курочка на найвисший щибель, щоб її Лисичка не змогла дістати, визирнула через димар та й каже ніби сама до себе:

— Ой яка сита та гарна Гуска летить сюди!

Лисичка знайомилася на сподівану нову ситу печеню, вибігла з хати ловити ту Гуску, що ніби то там десь летіла, а Курочка чим дуж розбудила Півника, розказала йому всю біду, що скоїлася з Гускою та з Качкою. Відтак вилетіли вони обоє через димар та й подалися до Варшави. Як би не се — певно був би кінець світа.

Переказав за Гепнером — Дідусь Сава.

Журавлі.

Видиш брате мій, товаришу мій;
відлітають сірим шнурком журавлі в вирій.

Кличуть кру, кру, кру, в чужині умру
Заки море перелечу, крилонька зітру.

Мерехтить в очах безконечний шлях
гине, гине в сірій мраці слід по журавлях.

Кличуть кру...

Богдан Лепкий.

Музика: Льва Лепкого.

Повільно

Ви-диш бра-те мій, то-ва-ри-шу мій: від-лі-та-ють сі-рим шнур-ком

Кличуть: кру, кру, кру, в чу-жи-ні у-мру

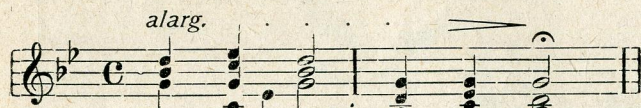
жу-ра-влі в ви-рій,

Кли-чуть: кру,

кру, кру, кру,

За-ки мо-ре пе-ре-ле-чу кри-лонь-ка зі-тру кри-лонь-ка зі-тру.

Кру, кру, кру, кру, кру, кру.

Байки Езопа.

Рибалка.

Хлопець рибалка немудро задумав сопілкою приманювати рибу. Сів над берегом і грає різні пісеньки. А рибка ні чичирк!

Надармо грав довгенький час. Поклав нерадо сопілку на бік, закинув сіть у воду. Тепер зловив багато риб.

Вельми врадуваний висипав усі риби на мураву. Риби, непривичні до суші, почали скакати, кидатися. А хлопець до них:

— Пождіть, ви шахраї! Навчу я вас! Коли я грав, не хотіли ви танцювати, тепер хоча й не граю, танцюєте!

(Щоби досягнути ціль, берися все до неї як слід).

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморевича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

В гаю.

Рано тільки розпустило
Сонце сяєво над гай,
Позлітались птички живо
На концерт в гай, над ручай.

Злетілися у діброву,
На калину сіли в ряд,
Веселенько й пречудово
Завели свою тетрадь.

Соловій провадив хором,
Роздавав всім голоски,
Щиглики вели тенором,
Помагали синички.

Альтом брали жайворонки,
Сопран чижі і пліски
А басом тягли з легонька,
Коси, дрозди і шпаки.

Так то гарно, любо, мило
Спів у гаю гомонів,
Що аж серце розраділось
Сими піснями без слів.

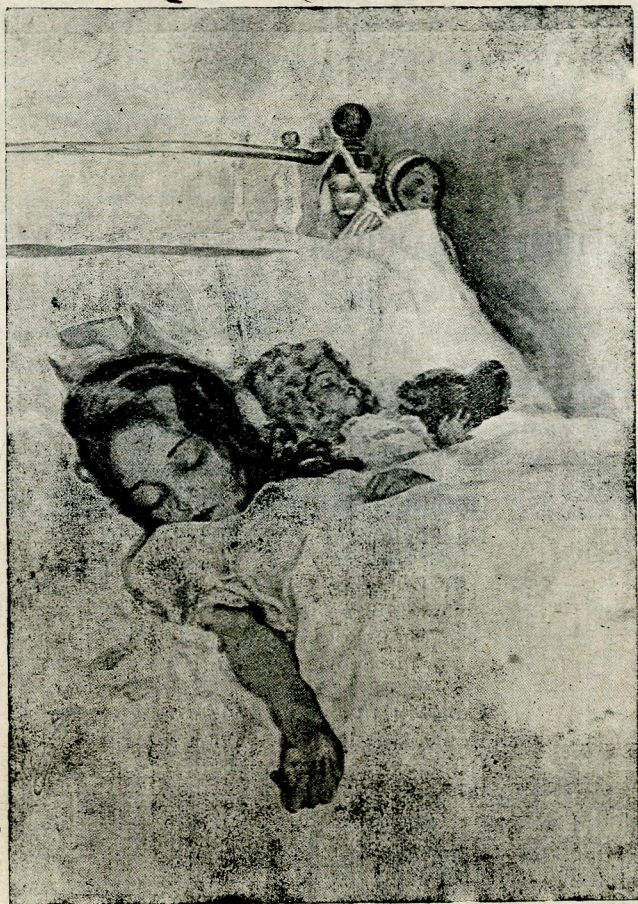
С. Калинець.

Сон Дарусі.

У ліжечку у своєму
Заснула Даруся,
Коло неї спить медведик
І ляля Міруся.
І приснився сон дивненький
Дарусі маленький:

Що Міруся медведика
В візок заложила,
Взяла в ручку батіжечок,
На пошту спішила:
Прийшли книжечки новенькі
Дарусі маленький.

І крізь сон вона сміється,
Радіє книжками,
Бо «Світика» книжечки всі
Гарні з образками.
Ой приснився сон дивненький
Дарусі маленький.

Я. В.

Чар весни.

Любі діти, чар весни могутий:
 Як той потік срібlistий, бистрий, рвучий,
 Так і вона забира все з собою —
 Заволодіє, дитинонько, й тобою... —
 І заведе тебе в краси країну божу —
 Тут розвине фіялок, а там прекрасну рожу,
 Пестрих метелів рій, комашок міліони
 Побачиш і почуєш пташиних пісень тони...
 Та чар весни тільки той зрозуміє,
 Хто на природу дивитися уміє...
 Хто в собі дужі чуття скарби має,
 Того весна в таємний рай ввожає.

Соня Веселка.

Збиточник.

У кухні стоїть з водою ванна.
 Тож Васильцю й маленька Анна
 Почали гратись у воді:
 Василь човен із карт пускає,
 Анна бульки вже видуває,
 Стефан приспівує собі.

Нараз прибіг пустун Данило,
 До ванни кинув він що сили
 Великий, чорний мяч;
 Всі діти сильно налякались
 І від забави позривались,
 А Стефцьо з жаху собі в плач.

Сирітка.

Був у мене батько й матіночка мила —
 Та в лиху годину скрила їх могила...
 Батько за Україну люті виніс муки —
 Матінка померла з горя та розпуки...
 Тепер я кругленька сирітка остала —
 Й уся моя втіха на віки пропала...
 Тепер хоч схотіла-б весь світ ізшукати —
 То в друге не знайду ні батька, ні мати...

Вільшина Остап.

Слово о борбі князя Мстислава з Радедею.

З аспів.

Розкажу вам, братя любі,
Про Мстислава, князя того,
Що про його Боян віщий
Співав колись пісень много.
Та пропали пісні тії...
— Як минула й давня слава —
І лиш згадка про Мстислава
В старій повісти остала.

— :: —

Жив Мстислав в Тмуторокані —
Князівстві — ген біля моря,
Правив мудро і народ свій
Хоронив від нужди й горя,

Лицар був се, яких мало,
Що готов на поклик кожний,
В боях — рівний Святославу
В мирі — щедрий і побожний.

Раз поїхав сей князь — лицар
В похід на Касогів диких,
Єму в зустріч хан Редедя
Вийшов з військом превеликим.

Станули два війська тії —
Жадні мести, жадні слави,
Аж підходить хан Редедя
І Мстиславу таке править:

»Не губім дружини, князю,
В січі лютій і завзятій,
Станьмо краще до двобою —
Оден з нас тут ме рішати.

Як побореш мене, князю,
У завязтому двобою,
Вбий мене, — а жінку й діти
І майно бери з собою.

Але горе Тобі буде,
Як Тебе я одолію,
Заберу всі землі Твої
І Тебе не пожалію!»

Борба князя Мстислава з Радедею.

»Добре! — каже князь хоробрий,
Змірюсь, як стій, я з Тобою,
Не злякався я слів Твоїх —
Не злякаюсь і двобою!«

І почала ся борба люта
Без оружя і без щита, —
Стогне земля під борцями
Їх кровавим потом злита.

Аж ось горе! князь хоробрий
Став нараз ізнемагати,
Став Пречисту Діву Матір
Д собі в поміч призивати:

»Поможи мені Пречиста,
Прошу Тебе і благаю,
Як поборю — в ім'я Твоє
Храм поставлю в ріднім краю!«

І о чудо! страшна сила
Взялась вмити в руках дебелих:
Князь підняв Радедю в гору,
Як малий сніпок на вилах...

Тай ударив ним об землю,
— Що аж кости трісли в хана —
І в очах Касогів диких
Заколов князь великана.

»Слава! Слава!« пронеслося —
Всі князя — неначе Бога
Величають, — а Касогів
Обняв сором і тривога.

Князь Мстислав в землю ворожу.
Мов у свою ступив сміло.
Взяв добро — забрав достатки —
З тим у край вернув він ціло.

І здвигнув храм величавий
На українській землиці —
І назвав його іменням
»Найсвятійшої Дівичі.«

Павло Омелянович.

Князенко Ясінь.

Був один князь. Мав він сина, котрого кликали Ясінь. Князенко жив у замку на Верховині. Все булоб добре, якби не та одна хиба, що учителями його були чужинці. Через те князенко своєї землі не знав і не любив. Тужив лиш до чужини, яку йому чужинці вихваляли. По довгих просьбах дозволив йому батько, щоби розглянув усі землі, а котра йому найбільше сподобається, там нехай глядає собі щастя.

Князенко припаяв собі меч, розлучився з батьком і весело відходив у чужину. Ніч захопила його в лісі. Найшов собі місце під росяхатим дубом і хотів там переночувати. Постелив собі оленячу шкіру і ляг. Ще перед сном подумав:

— Ох, коби я мав крила, то скоро перелетів би через гори й долини!

Нараз стає перед ним лісовий дідусь: — Так буде, як собі бажаєш. Сідай лиш у се човенце, а воно понесе тебе воздухами. А як схочеш, щоби спустилося на землю, скажи: Плинь, човенце, низше, а до землі близше! У човенці маєш такий хліб, що його не меншає.

Князенко подякував дідусеві й зараз сів у човен. Човен поніс його в гору і летів високо в темряві. Колиж ранком збудився, був уже у незнаній країні. Під собою бачив пальмові гаї, іще дальше гори, вкриті вічним снігом, сіре море і пустиню. Богато країв пролетів, звертав уже човном на всі сторони, та ще досі не захотів ні раз спуститися на землю.

Аж у кінці перелітав над землею, яка здавалася йому красшою над усі, що їх видів у своїй воздушній мандрівці. Тут бачив зелені гори і урожайні поля. Видів чисті села в зелених садках і рухливі міста над ріками. На полях працювали люди, а їх лагідний спів долітав аж до нього.

— Ось найкрасша земля — подумав собі князенко. Тут мені найбільше подобається. Тож проговорив: — Плинь човенце низше, а до землі близше!

І човен зедержався серед ліса перед високим замком. Князенко вийшов із човна і розглядався довкруги. Чий може бути сей замок, що такий красний на горі?

Тут станув перед ним знову лісовий дідусь. — Йди лиш у замок, а побачиш сам! — сказав і зник. Князенко увійшов у замок. В гостинній салі довкола довгого стола сиділи гості — лицарі, а на першому місці — старий князь, його батько. Радісно привітав князь сина.

— Де я, і чия отся прекрасна земля? — поспитав князенко.

— Тиж у рідній землі, сину! — відповів спокійно князь.

З чеського переповів Богданко.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

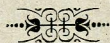
Перші квітки.

Лиш тільки сонечко з небес
Теплійше трошечки пригріло,
Лиш тільки білий сніжок щез
Вони з під листя так несміло
Головки сині виставляють
Чи вже прийшла весна? питають.

Вітрець їм шепнув: «Ей квітки!
Завчасно ви ще пробудились,
Сховайте в землю головки
Бо вмерете хоч ще не нажились...
В ночі мороз прийти ще може
Він вас слабеньких заморозить.»

— «Щоб в землю знов ховались ми —
Чи що той вітер там мурличе?..
Ми хочемо світла а не тьми!
Нас сонечко до себе кличе!
До сонця гей — хоч на годину
А потім вже не жаль і згинуть.»

Г. Михалюньо.

Ангел — Хоронитель.

Понад поля, ліси, левади
У теплу нічку Ангел лине
Аж геть до тихої хатини
Й до ліжечка у ній припадає
Дитини.

Голубить і цілує в личко,
Цілує в ясні оченятка,
(Сіяє саявом уся хатка)
Складає в серденко китичку
Дитятка.

І брелять цвіти у серденьку:

»Люби народ твій, Україну,
Люби в добрі, люби й руїну,
Люби, як любиш батька й неньку,
Дитино!«

Я. Вільшенко.

Маєвий хрущ.

Жив собі раз маєвий хрущ...
Втішався теплим сонцем,
Перелітав з куца на куц,
Бренів понад віконцем...

Аж сів на гільці — відпочав...
Задумав знов летіти;
Тільки він крилонька розняв,
Як тут надбігли діти.

»Маєвий хрущ, дивись, дивись!«
Закликала Гафійка...
Всіх руки разом піднялись —
Хруща взяла Марійка.

»Нині у школі вчили нас
Про хруща маєвого,
А зараз я питаю вас,
Що знаєте про його!?« —

І вказуючи на хруща
Марійка всіх питала...
Товаришок її юрба
Радо відповідала.

Соня Веселка

С. Черкасенко.

Гайдамака Федь.

(Присвячується малим воякам).

III.

Аж ось і темний ліс
Мовчить, дримає.
Тремтить у пальцях кріс,
Хоч ворога й немає.
Коли се Шарик: гав!
Не знать на кого.
Наш Федь, як стовпчик, став,
Але... не чуть нікого.
Шепочуть лиш граби,
Мовчить ліщина,
Сплять велетні дуби,
Зітхає в сні вільшина.
А Шарик десь пропав
У дикий пуці —
І тільки: гав та гав
Із лісової гуці
Лисиця то чи вовк
На нас чигає?
Собака щось замовк, —
Чи не назад тікає?...
Завмер наш Федь, як стій,
Тьох-тьох серденько,
А лихо-ж, Боже мій,
Напевне вже близенько!
З кущів — шелесть медвідь,
Мов блискавиця,
І в трісках зброя вмиє:
І шабля і рушниця.
Та в Федя-козака
Знайшовсь ще порох:
По писку кулака
Дістав гарненько ворог!..
От... далі все кругом
Зміщалося в купу.
Федь лупить кулаком,
Як товкачем у ступу.

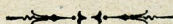
Та міцно хтось впіймав
Його руками
І злякано сказав
(Невже-ж се голос мами?!);
— »Мій сину!.. схаменись!
Господь з тобою!
Чи можна-ж так?.. Дивись...
Набив синяк рукою...
Чи можна-ж маму так
Бити по обличчю?
Спи, не мордуйся так,
Не гедзгайся хоч нічу!«
— Се ви? А де-ж медвідь?
Ось я впіймаю!..
— »Медвідь десь певне спить,
А я... відповідаю«...
Нарешті Федь протер
Заспані очі
І з ляку аж завмер,
Що скоїв серед ночі.
А мама: »Се дак так! —
Йому з докором, —
Се гарний син-козак!..
Ну-ну!.. Тобі й не сором?..
»Казала-ж: Схаменись,
Не бийся, сину, —
Віддячиться колись,
Що бідну беш тварину.
»То й дива в тім нема,
Що вже для Федя
І ненечка сама
Здалася за медведя!«
За соромом вояк
Себе не баче:
Кріпивсь, кріпивсь козак,
А врешті — як заплаче!..

Згадавши вранці ніч

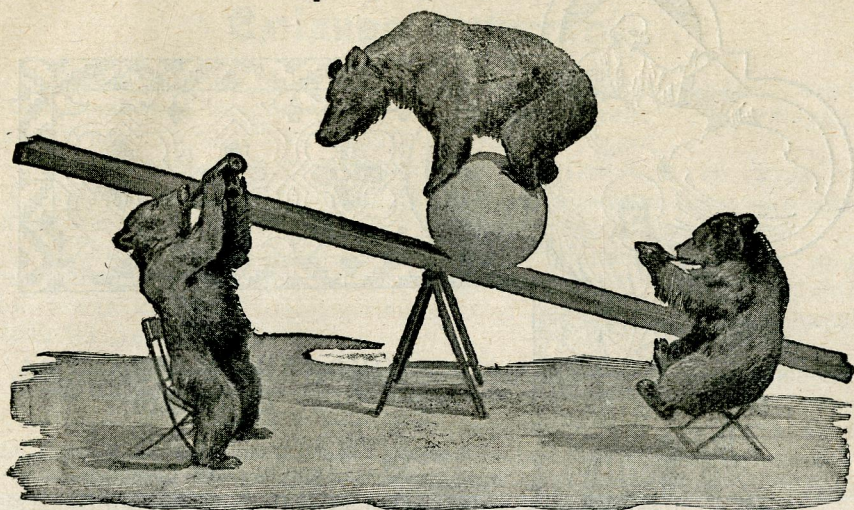
І сю науку,

Закинув Федь у піч

І кріса і шаблюку.

Три медведики.

Три братчики медведики
Показують штуки
Звинно, та нім научились
Кілько було муки.

Мисько, Лисько посідали
В кріселках вигідно,
І сей пе, той заїдає
Щось собі свобідно.

Третій Васько не вгаває,
Показує штуки,
Ходить здовж дручка по кулі
Самий без прилуки.

Чмелі і пчоли.

Вигідні чмелі, маючи аби-яке гніздо в траві близько вулиїв, бачили раз, як прийшов господар і вибрав пчолам красну вошину з медом. — Видите, що мають ось зі свого вічного поспіху і поту! — гуділи заспокоєні чмелі.

— Добре, що ми не старалися, а лиш так собі з дня на день! — каже другий.

— От добре, що ми радше відпочали собі!

— Добре, що ми не дивилися на нікого!

— Добре, добре, добре! — хвалилися чмелі один перед другим. А робили перед тим мало, тепер не робили зовсім нічого.

Пчоли з новою пильністю і витревалістю скоро добули нові засоби.

Минуло літо, починалася осінь. Пчоли хоч дали щедро господареві, і самі мали подостатком. Без тривоги ждали зими. Чмелі — порожно у них в коморі, порожно у череві, — пізніше нарозумилися і жаліли: — Шкода, що й ми не старалися так як пчоли...

Переклав з чеського Богдан Заклинський.

ЩОДЕННА МОЛІТВА. ОТЧЕНАШ.

Отче наш, що в небі еси,
 Україну нам спаси.
 Най святиться Твое ім'я
 й українське знамя.
 Най Твое царство нам прийде
 зірницею зійде.
 Най воля Твоя буде нам,
 України синам.
 Дай хліб насущний з рук Твоїх —
 науку для нас всіх.
 Прови́ні наші одпусти,
 як всім одпустим й ми.
 Від нас покусy відверни,
 від зради заслони.
 Від лукавого нас ізбави
 й Україну прослави!

М. Підгірянка.

Сміливе курятко.

Вивела квочка 11 курят. Всі 10 виклювалися спокійно і тихо, а се одинайцятье викрикнуло: »Гей! Як тут красно!« Як вилізло із шкаралупки, то зараз на прохід побігло до стайні.

— Подивіться! — заціпкали курятка. Прибіг і сам газда когут тай закликав: — А підеш ти до дому! Біжи-но сховатися мамі під крила!

— Радо я поглянулоб на світ, отче! — відповіло курятко і проходжувалося красно по стайні; зі стайні побігло геть на подвір'я. Там лежав кудлатий пес-вартівник коло буди, припятий на ланці, і спав на сонці.

— Добрийдень! — каже курятко. Можеб ми обое приятелювали?

— Що ти кажеш, мацюцький? — забурчав пес і прижмурився, бо сонце йому світило в очі. Курятко вийшло з двора на луку. Там сиділа за плотом кітка і дуже бридко подивилася на нього.

— Видиш, ми разом не згодились — сказало курятко і скоро утікло. Прийшло до потоку, а там купалися качки, занурювалися і пливали.

— Гей, і я так вмю! — сказало курятко і скочило у воду. Змокло як миш, кричало, потапало. Та ще якось добуло сили і вискочило на беріг. — До чого-ж би було сонце? — сказало, обтріпалося і сушило на собі пір'ячко.

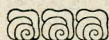
Ледви висохло, затужило до матері. — Всюди добре, дома найлучше — проговорило і на велике здивованя всіх десяти курят і батька-когута, прибігло чимскорше у стайню, а подвір'ям до квочки.

— А ми думали, що тебе давно кітка з'їла! — сказав когут.

— Що, — мене? Ні, отче, того не було! — сказало курятко і сховалося мамі під крила. Потім знову виставило голову.

— То нам все будете наказувати, отче? — запиталося. Та скоро знову сховалося. Бо з батьком-когутом не було жартів!

З чеського переклав Богданко.

Дітям на сон.

(На чужий мот. в.)

Зіроньки засяли,
Сонця промінь згас.
Очи, карі очка,
Вже вам спати час!

Квітоньки у лісі
Спатоньки ідуть.
Затуліться очка,
Ніч прийшла на путь.

У гнізді солодко
И тихо пташка спить.
Очка, карі очка,
Й ви заснете в мить!

За дня ви цікаво
Приглядались нам.
Очка, карі очка,
На добраніч вам!

Богданко.

Лев Толстой.

Воєнний образок.

Пасемо ми за селом худобу. Видимо, що йде дорогою вояк з торбою на плечех. Приступив до нас і каже:

— З котрого ви села, діточки? Кажемо — з Заріча.

— А що, чи живе ще там рекрутка Марина? Я кажу: Живе, то моя мати. Подивився на мене вояк тай каже: А батька ти бачив? — На війні, кажу, батько, та й не бачив. Говорить мені вояк: — Но, ходім! Заведи мене до матери, письмо від батька я їй привіз. Я кажу: — Яке письмо? — А він: Лиш ходім, то побачиш! — Ну, ходім!

Вояк ішов зі мною, а так скоро, що я і бігти за ним не гіден був. Так прийшли ми у нашу хату. Тут вояк перехрестився і каже: Слава Ісусу Христу! Потім зняв шинелю, сів на лавиці коло дверей і почав розглядатися по хаті. По хвилі каже: — Що-ж то, чи се вже вся ваша родина? Мати налякалася і ніч не каже, лиш дивиться на вояка. А вояк знову звідуюся: — А де-ж бабуня? — а сам схилив голову і сльози йому лиш кап-кап. Тут мати прибігла до батька й почала його цілувати. А я осмілюся і виліз зараз батькови на коліна. Оглядаю батька з усіх сторін. Ой, який зарослий! А батько вже не плаче, а засміявся до мене. Потім прийшли сусіди. Батько з усіма привитався і оповідав, як вернув з війни.

Як пригнали корову з паші, прийшла і моя старша сестра Анна й поцілувала батька в руку. — А се що за така молода жінка? — каже батько. Мати засміялася: От, дивіться! Свою доньку не пізнав! Батько знов закликав її до себе, поцілував і звідую, як їй ведеться

Потім пішла мати варити вечерю. —

Переклав Богданко.

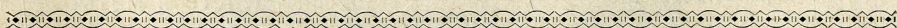
Діточі іграшки.

(Народне).

1. Рубай, рубай сокирами
Та нарубай двацять.
Як не віриш, то полічиш,
Чи не є шіснацять.

2. Коломийка:
Били мене двоє буком,
А третій топором,
Не так мене заболіло,
Як ми було сором.

3. Як тобі ім'я? — Тарадайко. — Хоч їсти? — Подай-ко. — А робити? — Лиши пусте говорити! —

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Вакації.

Яка ж то радість і краса,
Коли весна до нас прийде,
Сміється сонце й небеса,
А теплий вітер в танець йде.

По полі запашні цвітки
Пишаються на шовках трав,
А в ліс мандрують діточки
Для маївок і для забав.

Дівчата там плетуть вінки,
Зривають цвіти у ярах;
Співають любі школярки,
Аж гомін лине по лісах.

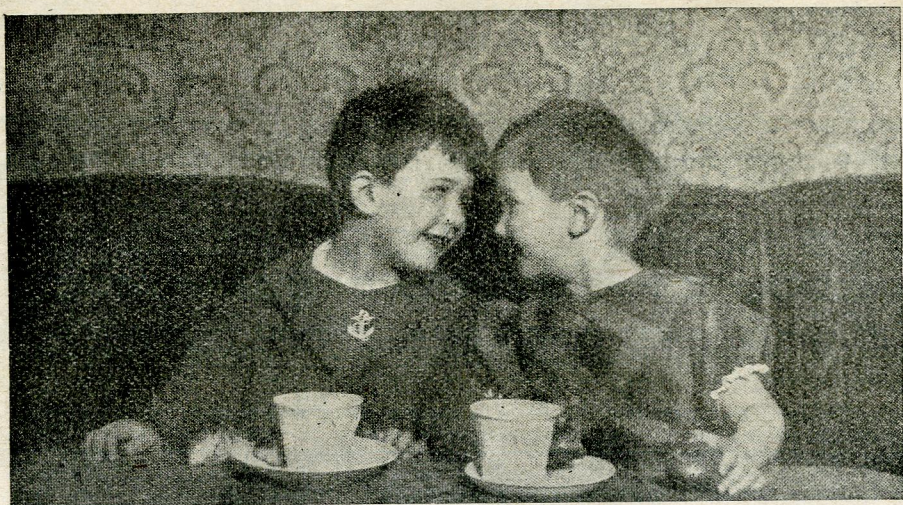
Конвалію несуть до кляс
Чемненькі, пильні школярі —
Се, пане вчителю, для вас
За вашу працю у дарі.

А в школі пишуть олівцем
Всі задачі, аж вяне грудь,
Тай шепчуть хлопчики тихцем:
Дасть Бог вакації прийдуть!

Ол. Б.

Розмова.

Повставали раненько,
Повмивались чистенько
Славко з Данком.
Помолились, приспіли
Тай при столі засіли
За сніданком...

А як все при сніданку,
Йдуть розмови в них з ранку
Веселенькі:

„Ластівки прилетіли,
В саді цвіти зацвіли
Вже синенькі!“

Тепер гляньте на міні:
Про свій „Світик Дитини“
Шепчуть діти
„Молоду Україну“
В Степка бачили сину,
Буде й „Світик“.

В „Світику“ образочки,
Віршики мов дзвіночки
В росу ранком.

„Світик“ люблять всі діти,
Тож не малиб радіти
Славко з Данком!

Я. В.

ЩОДЕННА МОЛИТВА ПІД ТВОЮ МИЛІСТЬ.

Під Твою милість, Мати, прибігаєм,
Най Твоя ласка хвалить нас спасенна,
Змилуйся, змилуй над українським
[краєм.

Єдина, чиста і благословенна.
Най наші ниви процвітуть щасливо,
Най любов наша їх гріє огненна.
Благослови нам і сійбу і жниво,
Єдина, чиста і благословенна.

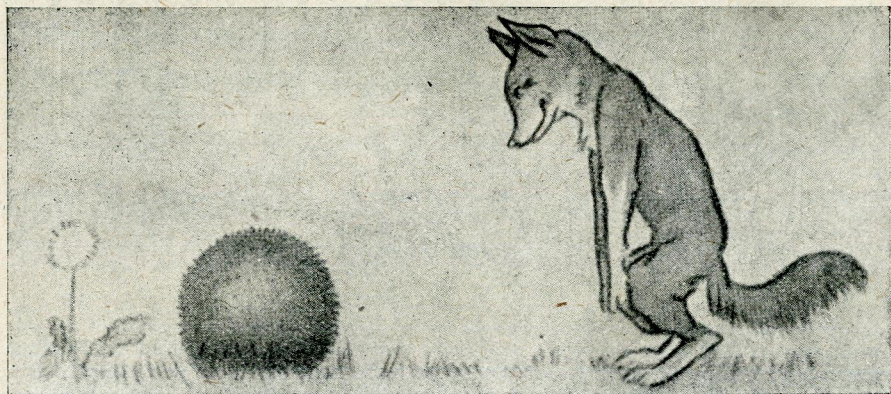
І хорони нас від думок тривожних,
Най віра в правду веде нас спасенна.
Од бід збави нас, від пророків лож-
них,

Єдина, чиста і благословенна.

М. Підгірянка

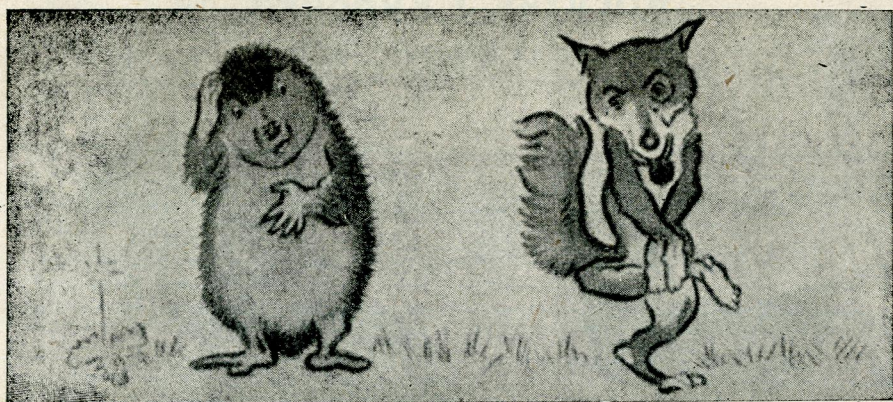
Як лис грав копаного мяча ..

— Що буде се за клубок?...	} Ой, мабуть то мяч буде — Ну, будемо грати! Стало лисеня мале Близше підступати...
Шепче лис моторний.	
— Повний гострих колючок —	
Ні білий, ні чорний...	

Гей, а чом то сліпаки	} Не забавка я тобі — Я їжак маленький, Копнеш раз — буде в нозі Біль пекти гіренький!
Мячик витріщає?	
— Уважай лиш добре ти! —	
З тиха промовляє:	

Та не вірить лисеня —
Добре розмахнулось,
Та як копне їжака —
З болю аж не счулось.

Лапка сіпає — пече —
Ов, погана справа...
Так кінчиться боляче
Нечемна забава...

Ігорків.

Сирітська ніч.

Вже сонце сховалось, йшла ніч чорноока,
Молитву шептали поля,
До неба душею зітхала з глибока
Українська земля.

Туга невимовна душу огортала,
Будились сумні почуття
І довго у нічку глибоко зітхало
Мале сиротя.

Сміялись в садочку веселі дівчата,
Аж неслась гаями луна —
Дрімала сирітка без мами і тата
Одною одна.

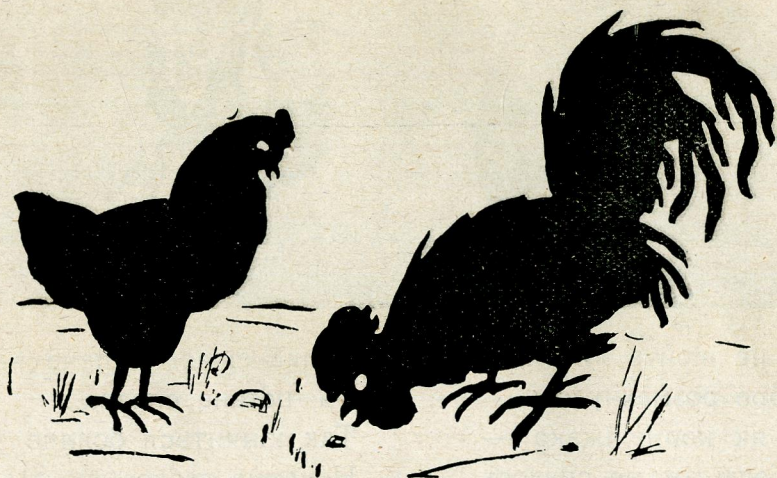
І сльози пекучі з очий витікали
Неначе кроваві струмки
І з горем сирітки лишень співчували
Невинні квітки.

Роман Завадович.

Когутик і курочка.

(З «Народніх Байок» В. Гнатюка).

Був когутик тай курочка; пішли вони обое гребати на смітте. Когутик найшов у сміттю кремінь тай удавився. Курочка побігла до своєї сестрички тай каже: «Уже мого когутика нема!» — і плаче. А сестричка каже: «Не плач, біжи до моря, попроси води й дай когутикови напитися; когутик ожие!»

Курочка побігла до моря тай просить води.

А море каже:

— На що тобі води?

— Когутикови!

— На що когутикови?

— Він удавився!

Море каже: Йди, принеси мені молока, тоді я дам тобі води.

Курочка побігла до коровки тай каже: Коровко, дай мені молока!

— На що тобі молока!

— Мореві.

— На що мореві?

— Аби дало води.

— На що води?

— Бо когутик удавився.

— Йди принеси мені сіна, то я дам тобі молока.

Курочка побігла до косариків: Косарики, косарики, дайте мені трохи сіна!

— На що тобі сіна?

— Корові.

— На що корові?

— Аби дала молока.

— На що молока?

- Мореви.
- На що мореви?
- Аби дало води.
- На що води?
- Когутикови.
- На що когутикови?
- Бо когутик удавився.
- Йди, принеси нам солонини, то ми дамо тобі сіна.

Курочка побігла до веприка: Веприку, веприку, дай мені солонини.

- На що тобі солонини?
- Косарикам.
- На що косарикам?
- Аби дали сіна.
- На що сіна?
- Корові.
- На що корові?
- Аби дала молока.
- На що молока?
- Мореви.
- На що мореви?
- Аби дало води.
- На що води?
- Когутикови.
- На що когутикови?
- Бо когутик удавився.

Веприк дав солонини. Курочка понесла косарям, косарі дали сіна. Курочка понесла коровці, коровка дала молока. Курочка понесла мореви, море дало води. Курочка понесла когутикови, а когутик напився тай запіяв: Ку—ку—рі—ку!..

Китайська королева Сілінчі.

Китайський король Гоанчі мав жінку, котру дуже любив. Король хотів, щоби й увесь його народ вдячно споминав королеву. Показав своїй жінці гусеницю шовківницю і сказав: Навчися плести того шовкопряда, а наш народ ніколи тебе не забуде!

Сілінчі оглянула гусениці. В тім часі, коли вони закрючуються (перетворюються), увиділа на них якусь павутину. Розмотала павутину, випряла її в нитки, а з них уткала шовкову шату. Опісля доглянула, що ті гусениці живуть на морвах. Збирала морвові листе й ним кормила гусениці. Виплекала багато гусениць і навчила свій народ, як треба їх доглядати. Від того часу уплило 5 тисяч літ, а Китайці й сьогодні вдячно споминають королеву Сілінчі, а її день святкують.

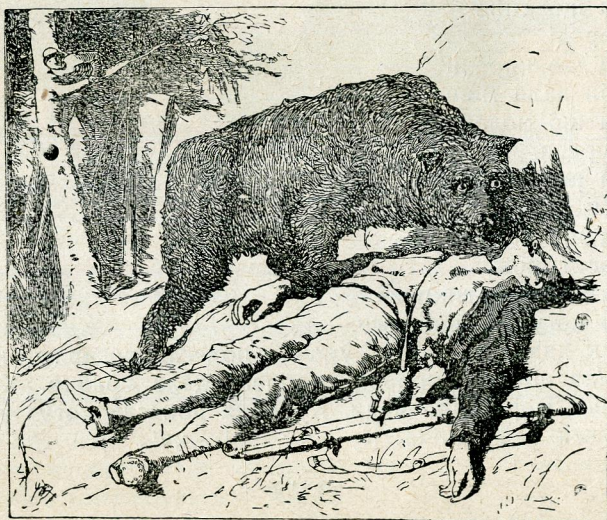
Подав Богданко.

Байки Езопа.**Два приятелі й медвідь.**

Два приятелі присягли помагати собі все. Долю й недолю ділити. Так пустилися вони на мандрівку.

Несподівано у лісі надійшов проти них медвідь. Спільними силами можеб були подолали його. Але одному з приятелів життя було надто дороге. Він забув те, що ще так недавно приобіцяв. Оставив приятеля, а сам виліз на дерево. Побачив тамтой, що приятель покинув його. Ледви мав ще стільки часу, щоби припасти до землі й прикинутися мертвим. Він чув, що медвідь неживого чоловіка ніколи не рухає.

Підійшов медвідь. Обнюхав лежачого, облизав вуха, перекинув мордою кілька разів сюди-туди, тай пігнав далше. Взяв його за неживого.

Минула небезпека. Боягуз заразже давай злізати з дерева. Питав товариша вельми злорадно, що такого шептав йому медвідь.

»Знамениту пересторогу сказав медвідь« — відповів товариш. — Шкода лише, що я не знав її скорше! Медвідь сказав мені: — »Не слід приставати з такими людьми, що свого приятеля оставляють у нещастю«.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.